

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6262/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Гордане Цакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Маја Глушчевић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3180/18 од 27.07.2021. године, у седници одржаној 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3180/18 од 27.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3180/18 од 27.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 9966/2015 од 14.06.2017. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиља, против тужене и обавезана је тужена да тужиљама исплати износ од 941,66 евра на име накнаде због коришћења туђе ствари, и то приземног (сутеренског) дела стамбеног објекта у ..., у улици ... број ..., у периоду од 11.11.2008. године до 06.06.2010. године са припадајућом каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за евро почев од 14.06.2017. године, до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља у делу којим су тражиле камату на досуђени износ од 30.06.2015. године до 14.06.2017. године, као неоснован. Трећим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиља у делу којим су тражиле да суд обавезе тужену да им исплати новчани износ од 1.920,00 евра на име накнаде за корист због коришћења туђе ствари, и то викенд куће у селу ... на кп.бр. .. КО ..., што је укупан износ дела збира месечних закупнина за период од 01.07.2005. године до 01.07.2013. године који припада тужиљама сходно збиру њихових удела на наведеној непокретности у датом периоду, са припадајућом каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за евро почев од 30.6.2015. године, до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан

исплате, као неоснован. Четвртим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 29.616,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 3180/18 од 27.07.2021. године, првим ставом изреке, одбијене су као неосноване жалба тужиле и тужене и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужилца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је стицање без основа због коришћења непокретности тужилца без правног основа. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда са истим или сличним чињеничним и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Питања на која се у ревизији указује као спорна, везана су за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Правно питање коришћења сувласничке ствари је довољно разјашњено у постојећој судској пракси. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем да се у овом случају ради о непокретности у сувласништву тужене, због чега тужиљама не припада накнада за коришћење предметне непокретности, заправо се оспорава утврђено чињенично стање и примена одредаба о коришћењу сувласничке ствари и стицању без основа, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 30.06.2015. године, а означена вредност предмета спора је 290.000,00 динара. Поднеском од 07.03.2017. године, тужиље су преиначиле тужбу и као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 2.861,66 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Како се у овом случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**